

Sygn. akt I C 298/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2023 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Przemysław Majkowski

Protokolant : Justyna Raj

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2023 r. w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa S. A. (1)

przeciwko (...) SA z siedzibą w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem zadośćuczynienia kwotę 470.000,00 (czterysta siedemdziesiąt tysięcy) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 września 2014 r. do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem odszkodowania kwotę 35.354,00 (trzydzieści pięć tysięcy trzysta pięćdziesiąt cztery 00/100) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 września 2014 r. do dnia zapłaty,
3. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem odszkodowania kwotę 140.942,43 (sto czterdzieści tysięcy dziewięćset czterdzieści dwa 43/100) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty,
4. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu niezdolności do pracy kwotę 2.820,45 (dwa tysiące osiemset dwadzieścia 45/100) zł płatną z góry do dnia 10 – ego każdego miesiąca, począwszy od dnia 1 lipca 2014 r., z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia w terminie płatności,
5. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 4.050,00 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 października 2014 r., do dnia zapłaty – za miesiąc październik 2014 r.,
6. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 4.050,00 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 listopada 2014 r., do dnia zapłaty – za miesiąc listopad 2014 r.,
7. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 4.050,00 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 grudnia 2014 r., do dnia zapłaty – za miesiąc grudzień 2014 r.,

8. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2015 r., do dnia zapłaty – za miesiąc styczeń 2015 r.,
9. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lutego 2015 r., do dnia zapłaty – za miesiąc luty 2015 r.,
10. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 marca 2015 r., do dnia zapłaty – za miesiąc marzec 2015 r.,
11. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 kwietnia 2015 r., do dnia zapłaty – za miesiąc kwiecień 2015 r.,
12. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 maja 2015 r., do dnia zapłaty – za miesiąc maj 2015 r.,
13. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 czerwca 2015 r., do dnia zapłaty – za miesiąc czerwiec 2015 r.,
14. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lipca 2015 r., do dnia zapłaty – za miesiąc lipiec 2015 r.,
15. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2015 r., do dnia zapłaty – za miesiąc sierpień 2015 r.,
16. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 września 2015 r., do dnia zapłaty – za miesiąc wrzesień 2015 r.,
17. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 października 2015 r., do dnia zapłaty – za miesiąc październik 2015 r.,
18. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 listopada 2015 r., do dnia zapłaty – za miesiąc listopad 2015 r.,
19. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 grudnia 2015 r., do dnia zapłaty – za miesiąc grudzień 2015 r.,
20. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2016 r., do dnia zapłaty – za miesiąc styczeń 2016 r.,

21. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lutego 2016 r., do dnia zapłaty – za miesiąc luty 2016 r.,
22. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 marca 2016 r., do dnia zapłaty – za miesiąc marzec 2016 r.,
23. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 kwietnia 2016 r., do dnia zapłaty – za miesiąc kwiecień 2016 r.,
24. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 maja 2016 r., do dnia zapłaty – za miesiąc maj 2016 r.,
25. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 czerwca 2016 r., do dnia zapłaty – za miesiąc czerwiec 2016 r.,
26. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lipca 2016 r., do dnia zapłaty – za miesiąc lipiec 2016 r.,
27. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2016 r., do dnia zapłaty – za miesiąc sierpień 2016 r.,
28. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 września 2016 r., do dnia zapłaty – za miesiąc wrzesień 2016 r.,
29. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 października 2016 r., do dnia zapłaty – za miesiąc październik 2016 r.,
30. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 listopada 2016 r., do dnia zapłaty – za miesiąc listopad 2016 r.,
31. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 3.300,00 (trzy tysiące trzysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 grudnia 2016 r., do dnia zapłaty – za miesiąc grudzień 2016 r.,
32. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 5.685,00 (pięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt pięć) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2017 r., do dnia zapłaty – za miesiąc styczeń 2017 r.,
33. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 5.685,00 (pięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt pięć) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lutego 2017 r., do dnia zapłaty – za miesiąc luty 2017 r.,

34. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 5.685,00 (pięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt pięć) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 marca 2017 r., do dnia zapłaty – za miesiąc marzec 2017 r.,
35. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 5.685,00 (pięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt pięć) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 kwietnia 2017 r., do dnia zapłaty – za miesiąc kwiecień 2017 r.,
36. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 5.685,00 (pięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt pięć)) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 maja 2017 r., do dnia zapłaty – za miesiąc maj 2017 r.,
37. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 5.685,00 (pięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt pięć) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 czerwca 2017 r., do dnia zapłaty – za miesiąc czerwiec 2017 r.,
38. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 5.685,00 (pięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt pięć) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lipca 2017 r., do dnia zapłaty – za miesiąc lipiec 2017 r.,
39. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 5.685,00 (pięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt pięć) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2017 r., do dnia zapłaty – za miesiąc sierpień 2017 r.,
40. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 5.685,00 (pięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt pięć)zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 września 2017 r., do dnia zapłaty – za miesiąc wrzesień 2017 r.,
41. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 5.685,00 (pięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt pięć) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 października 2017 r., do dnia zapłaty – za miesiąc październik 2017 r.,
42. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 5.685,00 (pięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt pięć) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 listopada 2017 r., do dnia zapłaty – za miesiąc listopad 2017 r.,
43. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 5.685,00 (pięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt pięć) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 grudnia 2017 r., do dnia zapłaty – za miesiąc grudzień 2017 r.,
44. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 5.685,00 (pięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt pięć) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2018 r., do dnia zapłaty – za miesiąc styczeń 2018 r.,
45. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 5.685,00 (pięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt pięć) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lutego 2018 r., do dnia zapłaty – za miesiąc luty 2018 r.,
46. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 5.685,00 (pięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt pięć) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 marca 2018 r., do dnia zapłaty – za miesiąc marzec 2018 r.,

47. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz powoda S. A. (1) tytułem comiesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 7.500,00 (siedem tysięcy pięćset) zł płatną z góry do dnia 10 – ego każdego miesiąca, począwszy od dnia 1 kwietnia 2018 r., z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia w terminie płatności,

48. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

49. nakazuje pobrać od pozwanego (...) SA z siedzibą w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Sieradzu kwotę 66.750,00 (sześćdziesiąt sześć tysięcy) zł tytułem części opłaty sądowej, od której strona powodowa była zwolniona oraz kwotę 11.302,90 (jedenaście tysięcy trzysta dwa 90/100) zł tytułem zwrotu części wydatków w sprawie poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa,

50. koszty zastępstwa prawnego pomiędzy stronami wzajemnie znosi.

Sygn. akt I C 298/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 08 października 2014 r. (data wpływu) pełnomocnik powoda S. A. (1) wniósł przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S. o zadośćuczynienie w kwocie 800.000,00 zł, odszkodowanie w kwocie 70.707,69 zł, zasądzenie comiesięcznej renty w wysokości 5.640,91 zł tytułem całkowitej utraty zdolności do pracy zarobkowej, comiesięcznej renty w kwocie 4.686,80 zł tytułem zwiększonych potrzeb.

W ostatecznie sprecyzowanym stanowisku, pismem z dnia 23 czerwca 2020 r., (data wpływu) pełnomocnik powoda S. A. (1) dokonał przedmiotowej zmiany powództwa poprzez jego rozszerzenie o:

- 1) 1.000.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia,
- 2) 204.877,05 zł tytułem odszkodowania,
- 3) 3.413,20 zł tytułem renty miesięcznej za okres od 1 października 2014 r. do 31 grudnia 2014 r.,
- 4) 1.913,20 zł tytułem renty miesięcznej na zwiększone potrzeby za okres od 1 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2016 r.,
- 5) 6.683,20 zł tytułem renty na zwiększone potrzeby za okres od 1 stycznia 2017 r. do 31 marca 2018 r.,
- 6) 8.813,20 zł tytułem renty na zwiększone potrzeby za okres od dnia 1 kwietnia 2018 r. i na przyszłość.

Tym samym, wniósł łącznie o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda:

- 1) kwoty **1.800.000 złotych** (słownie: jeden milion osiemset tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami:
  - a) od kwoty 800.000 złotych odsetkami ustawowymi od dnia 26 września 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
  - b) od kwoty 1.000.000 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty;
- 2) kwoty **70.707,69 złotych** (słownie: siedemdziesiąt tysięcy siedemset siedem złotych 69/100) tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 września 2014 roku do dnia zapłaty;
- 3) kwoty **204.877,05 złotych** (słownie: dwieście cztery tysiące złotych) tytułem odszkodowania na przeprowadzenie prac adaptacyjnych budynku gospodarczego na potrzeby powoda wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty;

- 4) renty miesięcznej w wysokości **5640,91 złotych** tytułem całkowitej utraty zdolności do pracy zarobkowej płatnej z góry do dnia dziesiątego każdego miesiąca, począwszy od 1 lipca 2014 roku wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 września 2014 roku do dnia zapłaty co do rat wówczas wymagalnych oraz w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat na przyszłość;
- 5) kwoty **8.100 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami **od dnia 11 października 2014** roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty - za miesiąc **październik 2014 roku**;
- 6) kwoty **8.100 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami **od dnia 11 listopada 2014** roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty - za miesiąc **listopad 2014 roku**;
- 7) kwoty **8.100 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami **od dnia 11 grudnia 2014** roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty - za miesiąc **grudzień 2014 roku**;
- 8) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami **od dnia 11 stycznia 2015** roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty - za miesiąc **styczeń 2015 roku**;
- 8) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami **od dnia 11 lutego 2015** roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty - za miesiąc **luty 2015 roku**;
- 9) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami **od dnia 11 marca 2015** roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty - za miesiąc **marzec 2015 roku**;
- 10) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami **od dnia 11 kwietnia 2015** roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty - za miesiąc **kwiecień 2015 roku**;
- 11) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami **od dnia 11 maja 2015** roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty — za miesiąc **maj 2015 roku**;
- 12) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami **od dnia 11 czerwca 2015** roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty - za miesiąc **czerwiec 2015 roku**;
- 13) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami **od dnia 11 lipca 2015** roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty - za miesiąc **lipiec 2015 roku**;
- 14) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami **od dnia 11 sierpnia 2015** roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty - za miesiąc **sierpień 2015 roku**;
- 15) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami **od dnia 11 września 2015** roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty - za miesiąc **wrzesień 2015 roku**;

16) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami **od dnia 11 października 2015** roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty - za miesiąc **październik 2015 roku**;

17) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami **od dnia 11 listopada 2015** roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty - za miesiąc **listopad 2015 roku**;

18) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami **od dnia 11 grudnia 2015** roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty - za miesiąc **grudzień 2015 roku**;

19) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 stycznia 2016 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **styczeń 2016 roku**;

20) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 lutego 2016 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **luty 2016 roku**;

21) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 marca 2016 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **marzec 2016 roku**;

22) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 kwietnia 2016 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **kwiecień 2016 roku**;

23) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 maja 2016 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **maj 2016 roku**;

24) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 czerwca 2016 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **czerwiec 2016 roku**;

25) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 lipca 2016 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **lipiec 2016 roku**;

26) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 sierpnia 2016 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **sierpień 2016 roku**;

27) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 września 2016 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **wrzesień 2016 roku**;

28) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 października 2016 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **październik 2016 roku**;

29) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 listopada 2016 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **listopad 2016 roku**;

30) kwoty **6.600 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 grudnia 2016 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **grudzień 2016 roku**;

31) kwoty **11.370 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 stycznia 2017 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **styczeń 2017 roku**;

32) kwoty **11.370 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 lutego 2017 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **luty 2017 roku**;

33) kwoty **11.370 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 marca 2017 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **marzec 2017 roku**;

34) kwoty **11.370 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 kwietnia 2017 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **kwiecień 2017 roku**;

35) kwoty **11.370 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 maja 2017 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **maj 2016 roku**;

36) kwoty **11.370 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 czerwca 2017 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **czerwiec 2017 roku**;

37) kwoty **11.370 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 lipca 2017 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **lipiec 2017 roku**;

38) kwoty **11.370 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 sierpnia 2017 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **sierpień 2017 roku**;

39) kwoty **11.370 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 września 2017 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **wrzesień 2017 roku**;

40) kwoty **11.370 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 października 2017 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **październik 2017 roku**;

41) kwoty **11.370 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 listopada 2017 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **listopad 2017 roku**;

42) kwoty **11.370 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 grudnia 2017 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **grudzień 2017 roku**;

43) kwoty **11.370 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 stycznia 2018 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **styczeń 2018 roku**;

44) kwoty **11.370 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 lutego 2018 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **lutego 2018 roku**;

45) kwoty **11.370 złotych** tytułem renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie **od dnia 11 marca 2018 roku** do dnia zapłaty - za miesiąc **marzec 2018 roku**;

46) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda **renty miesięcznej** w wysokości **13.500 złotych (słownie: trzynaście tysięcy pięćset złotych)** tytułem zwiększonych potrzeb, płatnej z góry do dnia dziesiątego każdego miesiąca, począwszy **od 1 kwietnia 2018 roku** wraz z ustawowymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat i na przyszłość,

- z tym zastrzeżeniem, iż pozwany każdego miesiąca realizuje dyspozycję Postanowienia o zabezpieczeniu z dnia 21 stycznia 2015 roku i płaci na rzecz powoda rentę w wysokości 1500 złotych;

Wniósł również ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za dalsze, dotychczas nieujawnione, a mogące powstać u powoda w przyszłości, skutki wypadku z dnia 24 kwietnia 2014r. oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu według norm prawem przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika będącego radcą prawnym wraz z opłatą od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.

Wyrokiem wstępnym Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 19 stycznia 2017 r. wydanym w niniejszej sprawie uznano żądania powoda S. A. (1) za usprawiedliwione co do zasady.

W ostatecznych stanowiskach pełnomocnik powoda popierał powództwo w zmodyfikowanym kształcie. Uznał zarzut przyczynienia się powoda na poziomie 10%. Z kolei pełnomocnik strony pozwanej wnosił o oddalenie powództwa, podniósł również zarzut przedawnienia się roszczeń w zakresie objętym zmodyfikowanym powództwem, oraz zarzut przyczynienia się pozwanego na poziomie 90%.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 kwietnia 2014 r. w miejscowości D., na drodze krajowej nr (...), powód S. A. (1) podczas treningu, mającego na celu przygotowanie się do zawodów sportowych, jadąc rowerem w kierunku Ł., poruszając się zgodnie z przepisami przeznaczonym do tego poboczem, uderzył w tylną część samochodu ciężarowego marki M. o nr rej. (...), który zatrzymał się w miejscu niedozwolonym i w konsekwencji uderzył w tył tak zaparkowanej naczepy.

(bezsporne; dokumentacja fotograficzna k 37-46, 52-53; zeznania świadka Ł. M. k. 230)

Kierowca samochodu ciężarowego marki M., jadąc w kierunku Ł., zatrzymał pojazd na poboczu w miejscu niedozwolonym. Postój nie był spowodowany awarią pojazdu bądź warunkami panującymi na drodze. Kierowca po unieruchomieniu pojazdu udał się do salonu (...). Samochód ciężarowy został unieruchomiony w odległości około 30-50 metrów od wjazdu na parking dla samochodów ciężarowych znajdujący się na (...). W. samym czasie, od strony P. w kierunku Ł. poruszał się na rowerze powód S. A. (1), jadąc w sposób prawidłowy, utwardzonym poboczem asfaltowym.

(bezsporne)

Kierujący rowerem nie obserwował należycie sytuacji na drodze, bowiem w porę nie zauważył stojącego przed nim samochodu ciężarowego. Jadąc rowerem z dużą prędkością nie zachował należytej ostrożności, co w konsekwencji doprowadziło do zaistniałego wypadku. Próba ominięcia stojącego na poboczu samochodu ciężarowego z jego lewej strony (niezależnie czy stał on całkowicie na poboczu, czy częściowo jego tył wystawał na jezdnię) wymagała od rowerzysty upewnienia się, czy nie wjedzie na tor poruszającego się po jezdni w tym samym kierunku co on, innego pojazdu. Późne zauważenie stojącego pojazdu mogło uniemożliwiać wykonanie tego sprawdzenia. Również próba ominięcia samochodu ciężarowego z jego prawej strony ze względu na ukształtowanie terenu (rów odwadniający). S. A. (1) zbliżając się do ciężarówki nie zareagował na nią. Poruszając się poboczem, powód jechał bardzo szybko (około 40-46 km/h) i przyspieszał. Na chwilę przed wypadkiem bezpośrednio za rowerzystą nie jechał żaden pojazd, który uniemożliwiałby kierującemu rowerem wykonanie manewru omijania samochodu ciężarowego stojącego na poboczu drogi – pierwszy pojazd pojawił się na jezdni za rowerzystą dopiero po upływie ponad 5 sekund.

W warunkach widoczności występujących na drodze bezpośrednio przed wypadkiem kierujący rowerem S. A. (1) miał czas i możliwość aby skutecznie zareagować na stojący na poboczu drogi samochód M., w tym głównie zawczasu zaniechać wjazdu na pobocze drogi gdzie stał ten samochód i kontynuować jazdę jezdnią. Postępując w taki sposób kierujący rowerem nie musiałby podejmować jakichkolwiek manewrów, aby nie najechać na samochód M. i ominąłby ten samochód jadąc prawym skrajem jezdni.

(opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych k. 334-353 wraz z opinią uzupełniającą k. 477-482)

Powód w chwili wypadku był osobą dobrze przygotowaną do jazdy na rowerze, w pełni sprawną i zdrową, miał na sobie strój sportowy. Uderzenie rowerzysty jadącą z prędkością 40-46 w tył stojącego pojazdu nieuchronnie doprowadza do powstania rozległych obrażeń ciała, ze względu na wysoką energię tego typu urazu. Nie ma takiego wyposażenia ochronnego, które uchroniłoby rowerzystę przed powstaniem obrażeń. W danym przypadku kask rowerowy być może uchroniłby powoda przed powstaniem obrażeń powłok głowy (rana szarpano-tłuczona w okolicy potylicznej), lecz nie zapobiegłby powstaniu złamania kręgosłupa z uszkodzeniem rdzenia kręgowego.

(opinia biegłego specjalisty z zakresu medycyny sądowej k. 365-366; fotografia k. 441)

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Łasku z dnia 20 listopada 2014 r. A. T. uznano winnym tego, że w dniu 24 kwietnia 2014 r. około godziny 17:55 w miejscowości D. na ulicy (...) kierując samochodem ciężarowym marki M. (...) o nr rej. (...) nie dostosował się do znaku „P-7b” linia krawędziowa ciągła, parkując pojazd w miejscu niedozwolonym i wymierzył mu za to karę 100,00 zł grzywny.

(wyrok k. 78 akt II W 387/14 Sądu Rejonowego w Łasku)

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Łasku z dnia 21 stycznia 2015 r. wydanym w sprawie II W 385/14 S. A. (1) uznano winnym tego, że w dniu 24 kwietnia 2014 r. około godziny 17:55 w miejscowości D. na ulicy (...) kierując rowerem po drodze publicznej nie zachował należytej staranności w czasie omijania nieprawidłowo zaparkowanego pojazdu ciężarowego marki M. (...) o nr rej. (...), w ten sposób, że nie zachowywał bezpiecznego odstępu od omijanego pojazdu, w wyniku czego najechał na tył tego pojazdu i wymierzył mu karę nagany.

(wyrok k. 99 akt II W 385/14 Sądu Rejonowego w Łasku)

Z miejsca zdarzenia poszkodowany został przewieziony karetką pogotowia do Szpitala im. (...) w Ł. na Oddział Intensywnej Terapii i Anestezjologii, w stanie ogólnym bardzo ciężkim, niewydolnością oddechową, okresową niewydolnością serca. Konieczna była intubacja poszkodowanego. Przez okres trzech pierwszych tygodni u poszkodowanego utrzymywały się objawy bradykardii (50-60/min). Po przewiezieniu do szpitala poszkodowany miał problemy z oddychaniem, w konsekwencji lekarze przeprowadzili zabieg tracheostomii. Po kilku dniach rana wokół tracheostomii zaczęła ropieć.

(dokumentacja medyczna k. 54-79)

W przebiegu pooperacyjnym po stabilizacji kręgosłupa szyjnego wystąpiło powikłanie chirurgiczne w postaci przetoki przełykowej, będącej następstwem kontaktu materiału zapalającego z przełykiem. Uszczerbek na zdrowiu z tego powodu biegły chirurg oszacował na 80%. Uszczerbek ten jest długotrwały, możliwości operacji naprawczej może mieć miejsce po usunięciu materiału zespalającego z kręgosłupa szyjnego. Przetoka przełykowa uniemożliwia przyjmowanie płynów i pokarmów naturalną drogą, wymaga stałej przetoki żołądkowej. Powód wymaga korzystania z opieki osób trzecich 24 godziny na dobę. U powoda wytwarzały się liczne odleżyny.

(fotografie k. 293-297; opinia chirurga k. 462 wraz z opinią uzupełniającą k. 557-558)

W wyniku wypadku powód doznał złamania wielopoziomowego kręgow szyjnych z uszkodzeniem rdzenia kręgowego. W wyniku zdarzenia doznał również obrażeń i stłuczeń stawów biodrowych. Przedmiotowy wypadek skutkowało uszkodzeniem rdzenia kręgowego na poziomie szyi, a tym samym brakiem możliwości odbioru jakichkolwiek bodźców płynących z kończyn do ośrodkowego układu nerwowego, skutkiem czego kończyny dolne jak i w znacznej mierze górne, utraciły swoją funkcję. Owa utrata funkcji jest następstwem złamania kręgow szyjnych z uszkodzeniem rdzenia kręgowego, co biegły ortopeda oszacował na 100 % uszczerbku na zdrowiu. Uszczerbek ten jest trwały, co wynika z braku możliwości regeneracji rdzenia kręgowego. W zakresie utraty sprawności kończyn górnych, biegły oszacował ten trwały uszczerbek na 75% (prawa), 70% (lewa). Dla kończyn dolnych oszacował uszczerbek na 85% dla każdej z nóg. Z uwagi na porażenie czterokończynowe powód wymaga stałej, systematycznej pomocy osób trzecich.

Z punktu widzenia ortopedycznego, powód wymaga i będzie wymagał systematycznego leczenia rehabilitacyjnego.

(opinia biegłego ortopedy k. 510-512)

Następstwem urazów powoda jest trwale, głębokie kalectwo w zakresie przede wszystkim funkcji motorycznych, tj. powód jest osobą niepełnosprawną w znacznym stopniu, całkowicie zależną od opieki i pomocy innych osób we wszystkich czynnościach samoobsługowych i czynnościach życia codziennego – jak spożywanie posiłków, toaleta ciała, czynności fizjologiczne, ubieranie się, zmiana pozycji ciała, przesiadanie na wózek, jak również w szeroko

rozumianych czynnościach w zakresie gospodarstwa domowego (zakupy, sprzątanie, sprawy urzędowe) czy też życia towarzyskiego (kontakty towarzyskie, podróże, korzystanie z dóbr kultury itp.). Uszczerbek na zdrowi powoda jest trwały – brak rokowania co do odzyskania sprawności całkowicie lub przynajmniej poprawy w znacznym stopniu. Powód nie posiada kontroli zwieraczy.

Porażenie kończyn dolnych czyni powoda trwale niezdolnym do chodzenia; ze względu na niestabilność tułowia nie jest możliwe siedzenie bez podparcia pleców; brak stabilności tułowia i niedowład kończyn górnych uniemożliwia samodzielne przesiadanie powoda na wózek – w tym zakresie zależny jest on od pomocy innych osób; niedowład kończyn górnych – w szczególności zaburzenie funkcji chwytnej rąk w znacznym stopniu utrudniają lub wręcz uniemożliwiają takie czynności jak samodzielne spożywanie posiłków, mycie się, ubieranie, załatwianie potrzeb fizjologicznych. Podobnie powód wymaga pomocy w prowadzeniu gospodarstwa domowego.

Powód może wymagać przyjmowania leków w zakresie pielęgnacji skóry (zaburzenia troficzne, spowodowane porażeniem i niedowładem kończyn) oraz istniejących przetok oraz leczenia potencjalnych powikłań zapalnych, z nimi związanych.

W ocenie biegłych neurologa i neurochirurga opieka i pomoc osób trzech była potrzebna po wypadku i jest konieczna w dalszym ciągu. Powód wymaga opieki przy prostych, codziennych fizjologicznych czynnościach, takich jak mycie, toaleta przeciwoleżynowa, jedzenie, dowożenie na rehabilitację itp. Celem rehabilitacji powoda powinna być adaptacja do niepełnosprawności, gdyż istnieją jedynie minimalne szanse na poprawę funkcjonalną. Rehabilitacja ta sprzyjać ma również zapobieganiu niekorzystnym wtórnym zmianom w narządzie ruchu (np. przykurcze, zaniki mięśniowe, spastyczność, złamania patologiczne) oraz w ogólnym stanie zdrowia. Elementy rehabilitacji powinny być stosowane przewlekłe i codziennie, natomiast profesjonalne ćwiczenia rehabilitacyjne są niezbędne przynajmniej 2-3 razy w tygodniu w wymiarze około 1-2 godzin, tj. około 4-6 godzin w tygodniu. Powód może korzystać w rehabilitacji finansowanej przez NFZ. Niezależnie od poszerzonej dostępności świadczeń rehabilitacyjnych, korzystanie z rehabilitacji komercyjnej jest uzasadnione. Celowym jest też wykorzystanie możliwości rehabilitacji w ramach fundacji (...) -u oraz innych organizacji pozarządowych. Powód wymaga rehabilitacji i będzie jej wymagał do końca życia. Koszty ponoszone przez powoda na rehabilitację mają związek z wypadkiem i w przypadku jakiegokolwiek ograniczenia w dostępności do rehabilitacji są uzasadnione. Biegli neurolog i neurochirurg oszacowali trwały uszczerbek na zdrowiu powoda na łącznie 345%.

(opinia biegłych neurologa i neurochirurga k. 741-753 wraz z opinią uzupełniającą k. 808-812)

Powód wymaga stosowania leków wspomagających pracę przewodu pokarmowego, układu oddechowego i moczowego oraz środków pielęgnacyjnych; w ocenie biegłych neurologa i neurochirurga wydatki udokumentowane fakturami zalegającymi w aktach sprawy dotyczą zakupu środków koniecznych i wskazanych w codziennym funkcjonowaniu powoda i są uzasadnione jego stanem ogólnym i neurologicznym. W ocenie biegłych neurologa i neurochirurga, niezbędny czas do wykonania bezpośrednich czynności opiekuńczo-leczniczych to 8 godzin na dobę. Powód jednocześnie wymaga nadzoru przez 24 godziny na dobę.

Powód wymaga zmiany pozycji ciała co około 4 godziny, tj. około 2x w ciągu nocy (przy stosowaniu materaca przeciwoleżynowego jest to częstotliwość optymalna). Poza tym wymaga odessania wydzieliny z drzewa oddechowego (co najmniej raz w ciągu nocy). Jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji. Przykurcz w stawie biodrowym utrudnia, ale nie uniemożliwia przyjęcie pozycji siedzącej. Powód wymaga zabezpieczenia stabilności tułowia w pozycji siedzącej, przede wszystkim z powodu porażenia mięśni tułowia; przykurcz biodra jest w tym zakresie dodatkowym utrudnieniem, ale nie stanowi odrębnego niebezpieczeństwa utraty stabilności powoda.

(opinia biegłych neurologa i neurochirurga k. 741-753 wraz z opinią uzupełniającą k. 808-812)

Na skutek wypadku powód przeżył załamanie nerwowe, załamały się wszystkie jego plany życiowe, wystąpiły zaburzenia depresyjne. Powód był świadkiem rozmów personelu medycznego, który mówił przy nim o jego „beznadziejnym” stanie zdrowia. Wypadek spowodował zerwanie relacji ze znajomymi oraz dziewczyną. Powód

nie radził sobie z emocjami, był agresywny słownie w stosunku do rodziny, miał myśli samobójcze, przez ponad rok przyjmował antydepresanty. Wskutek wypadku wystąpiły u niego wyraźne zaburzenia adaptacyjne. Powód z pewnością wymagał pomocy psychologicznej.

(opinia biegłego psychiatry k. 524-528)

Wypadek miał wpływ na jego stan psychiczny i wywołał zaburzenia reaktywne w postaci lęku, zaburzeń poczucia bezpieczeństwa, obniżonego nastroju oraz wpłynął dezorganizująco na życie powoda we wszystkich obszarach funkcjonowania. Konsekwencje doznanych w wypadku urazów spowodowały trwałe uszkodzenie tkanek mózgu występujące w postaci zmian organicznych w obrębie Ośrodkowego Układu Nerwowego. W wyniku zaburzeń w obrazie klinicznym występuje wtórne obniżenie wyższych czynności psychicznych objawiające się obniżeniem funkcji pamięci bezpośredniej dowolnej słuchowej, mimowolnej wzrokowo-przestrzennej, oraz deficytami w zakresie funkcji wykonawczych. Stanowi to obecnie konsekwencje dla funkcjonowania powoda tak w zakresie obniżenia możliwości podejmowania aktywności zawodowej jak również w zakresie budowania i utrzymywania prawidłowych bliskich relacji. W przypadku powoda wskazana jest kontynuacja leczenia psychiatrycznego z uwzględnieniem przeprowadzonej diagnostyki psychologicznej oraz wspierająca terapia psychologiczna.

(opinia biegłego psychologa k. 1124-1128 wraz z opinią uzupełniającą k. 1218-1220)

Powód S. A. (1) urodził się (...) w dacie wypadku był uprawiającym sport (...) Politechniki (...) na kierunku informatyka (specjalność: inżynieria oprogramowania i analiza baz danych). Tytuł zawodowy inżyniera na tym kierunku uzyskał 5 lutego 2015 r., chociaż pierwotnie egzamin dyplomowy miał zdawać w czerwcu 2014 roku. Również w czerwcu 2014 r. powód zgłosił swój udział w planowanym na czerwcu 2014 r. wyścigu kolarskim – IV Supermaratonie J..

(suplement do dyplomu k. 374-375; dyplom k. 376; pismo k. 377)

S. A. (1) na skutek wypadku nie jest w stanie podjąć zatrudnienia. Teoretycznie, gdyby powód podjął edukację i podjął dodatkowe przeszkolenie oraz znalazł pracodawcę, który byłby w go w stanie zatrudnić w znacznie ograniczonym wymiarze godzin z wykorzystaniem komputera specjalnie przystosowanego do obsługi przez osobę ze znaczną dysfunkcją rąk. Jednakże ukończenie przeszkolenia takiego jest bardzo wątpliwe z uwagi na uszkodzenie mózgu u powoda i upośledzenie wyższych czynności psychicznych (obniżenie funkcji pamięci oraz deficyty w zakresie funkcji wykonawczych). Poza tym warunki rynkowe poddają pod bardzo poważną wątpliwość, czy znalazłby się pracodawca gotowy zatrudnić powoda, wymagającego szczególnej opieki, pracującego mniej efektywnie niż zdrowy pracownik, a nadto z pewnością często korzystającego ze zwolnień lekarskich. Stan zdrowia powoda wynikający z doznanych w wypadku obrażeń ciała i ich skutków uniemożliwia zarobkowanie w typowym tego słowa znaczeniu. Stan ten należy uznać za utrwalony, nie należy spodziewać się jego polepszenia.

(opinia biegłych z zakresu medycyny sądowej k. 1240-1271 wraz z opinią uzupełniającą k. 1290-1290v)

Powód studiował na kierunku informatyka na Politechnice (...), gdzie następnie ukończył studia z tytułem inżyniera. Już na studiach, przed wypadkiem pracował w branży. Branża IT w której mógłby podjąć pracę powód gdyby nie wypadek, jest branżą oferującą dobre jak na warunki polskie wynagrodzenie. Powód miał zatem dobre perspektywy rozwoju jako informatyk – programista. Od roku 2014 do teraźniejszości branża IT dynamicznie się rozwijała, będąc odporna na kryzysy gospodarcze. Zapotrzebowanie na programistów cały czas rośnie. W latach 2014-2020 średnie zarobki programistów kształtowały się na około 8.500,00 zł brutto miesięcznie. Są one jednak uwarunkowane od wielu czynników, m. in. doświadczenia, wykształcenia (im wyższe wykształcenie, tym wyższe zarobki)

(opinia biegłej z dziedziny księgowości k. 1312-1399 wraz z opinią uzupełniającą k. 1426- 1432 i k. 1463-1469 oraz k. - (...)- (...))

Orzeczeniem (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. z dnia 19 czerwca 2016 r. zakwalifikowano powoda do znacznego stopnia niepełnosprawności, wskazując na całkowitą niezdolność do pracy. Według orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z 23.01.2018 r., powód jest trwale niezdolny do samodzielnej egzystencji.

(orzeczenie k. 792-793; orzeczenia k. 1456-1459)

Od 1 października 2019 r. powodowi przysługiwała renta z tytułu niezdolności do pracy w kwocie 1.600,00 zł (wliczając świadczenie uzupełniające). W 2020 r. powód otrzymywał kwotę 1.351,67 zł, a w 2021 r. 1.408,98 zł. Od 1 marca 2022 r. powód otrzymywał kwotę 1.507,61 zł.

(decyzja k. 794-798; informacja o wysokości świadczenia k. 1454-1445)

Dom powoda był nieprzystosowany do potrzeb osób niepełnosprawnych, poruszających się na wózku inwalidzkim. W 2015 r. rozpoczęto prace budowlane, mające na celu przystosowanie budynku gospodarczego po dawnej oborze i garażu na potrzeby mieszkaniowe powoda. Zgodnie z opinią biegłego możliwe było wykonanie kosztów tychże prac za kwotę 281.884,86 zł.

(fotografie k. 880-900; opis robót budowlanych k. 901-964 i k. 1174- wraz z fakturami k. 965-1093; opinia biegłego w zakresie budownictwa k. 1579-1634 wraz z opinią uzupełniającą k. 1662-1716)

Pozwany przyznał powodowi bezsporne zadośćuczynienie w kwocie 30.000,00 zł. Ponadto, przyznał zaliczkę na wszelkie poniesione przez poszkodowanego koszty w kwocie 15.000,00 zł, tj. łączne świadczenie w wysokości 45.000,00 zł.

(pismo k. 1147)

Powód w dalszym ciągu jest intensywnie leczony, m. in. z powodu miejscowych zakażeń skóry i tkanki podskórnej, przetoki przelykowo – skórnej.

(dokumentacja medyczna k 1487-1513)

W dniu zdarzenia pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej posiadaczowi pojazdu ciężarowego marki M. w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

(bezsporne)

Wnioskiem z dnia 21 kwietnia 2017 r. strona powodowa zaważała powoda przed Sądem Rejonowym w Sopocie pozwanego do próby ugodowej o zawarcie ugody w sprawie na rzecz zapłaty na rzecz S. A. (1) 2.000.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 800.000,00 zł od 26 września 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.200.000,00 zł od dnia następującego po upływie 30 dni od dnia doręczenia wniosku uczestnikowi do dnia zapłaty, a także 500.000,00 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 70.707,69 zł od dnia 26 września 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 429.292,31 zł od dnia następującego po upływie 30 dni od dnia doręczenia wniosku uczestnikowi do dnia zapłaty. Zaważała również m. in. o ugodę w zakresie renty miesięcznej w wysokości 37.118,80 zł tytułem zwiększonych potrzeb oraz 5.640,91 zł tytułem całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej. W sprawie tej nie doszło do zawarcia ugody.

(zaważanie do próby ugodowej k. 1095-1098; protokół k. 1122)

Na skutek wypadku koniecznym było poniesienie przez powoda (jego rodzinę) wydatków związanych z jego leczeniem, a wskazanych szczegółowo w przedłożonych do sprawy fakturach, rachunkach i paragonach związanych z leczeniem powoda, zabiegami pielęgnacyjnymi i rehabilitacyjnymi. Ponadto w związku z wypadkiem rodzina powoda

musiała wielokrotnie ponieść koszty przejazdu do placówek medycznych. Powód nadto zakupił wózek elektryczny za 40.000,00 zł, który umożliwia mu codzienne funkcjonowanie. Łączna wartość tak poniesionych wydatków wyniosła co najmniej 70.707,69 zł i – jak wskazują powołani do sprawy biegli, a z którą to opinia Sąd się zgadza – była uzasadniona.

(faktura za noclegi J. A. k. 406-413; faktury i paragony k. 413-432; oraz k. 865-869 i k. 12121-216; oświadczenie z apteki k. 552 i k. 857; zaświadczenie k. 553; oświadczenie wraz z zestawieniem przejazdów k. 574-575; faktury k. 769-790 oraz k. 858, 860-862; dowód płatności k. 863-864 zaświadczenie k. 791, 859).

W toku postępowania Sąd dopuścił dowody z opinii licznych biegłych: rekonstrukcji wypadków, lekarzy, psychologa, specjalisty z dziedziny budownictwa, księgowości oraz medycyny sądowej.

Każdy z dopuszczonych biegłych sporządził w swoim zakresie opinię na piśmie a wnioski płynące z tych opinii dały podstawę do ustalenia przez Sąd stanu faktycznego. Na żądania stron biegli sporządzali również w zakresie przedstawionych im wątpliwości, pytań i zarzutów opinie uzupełniające. Ustalony w sprawie stan faktyczny jest w znacznej części niesporny i oparty na niekwestionowanym przez strony osobowym i nieosobowym materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy w postaci dokumentacji medycznej powoda. Sąd jako podstawę ustalenia stanu faktycznego potraktował całość dokumentacji medycznej powoda znajdującej się w aktach, interpretowanej przez pryzmat opinii biegłych, władających wiadomościami specjalnymi. Sąd dysponował również aktami sprawy o wykroczenie toczony przeciwko powodowi oraz kierowcy ciężarówki marki M., jednakże okoliczności dotyczące wypadku i odpowiedzialności pozwanego pozostawały co do zasady poza sporem.

Skutki wypadku jakiemu uległ S. A. (1), procentowy uszczerbek na zdrowiu, trwałość tych skutków oraz możliwość ich minimalizowania zostały ustalone na podstawie niekwestionowanej dokumentacji medycznej a także opinii biegłych wydanych w niniejszej sprawie. Sąd uznał wszystkie wyżej wymienione dokumenty za wiarygodne. Zostały sporządzone w odpowiedniej formie przez uprawnione do tego organy i w ramach ich kompetencji, odpowiadając tym samym dyspozycji art. 244 § 1 k.p.c. Zgodnie z treścią art. 244 § 1 k.p.c., dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Autentyczność dokumentów oraz prawdziwość treści dokumentów urzędowych nie była kwestionowana przez żadną ze stron w oparciu o treść art. 232 k.p.c. w zw. z art. 252 k.p.c. i art. 253 k.p.c. Także Sąd nie znalazł podstaw do tego, aby uczynić to z urzędu. Tym samym okazały się one przydatne w sprawie, stając się podstawą powyższych ustaleń faktycznych.

Sąd w całości przyjął w poczet materiału dowodowego opinie biegłych powołanych w niniejszej sprawie, bowiem są one sporządzone zgodnie z regułami sztuki, spójne i logiczne, zawierają wyczerpujące odpowiedzi na zadane pytania. Sąd nie dostrzegł żadnych czynników osłabiających zaufanie do wiedzy biegłych i ich bezstronności, ani żadnych ważnych powodów, które zmuszałyby do dopuszczenia dowodu z opinii innych specjalistów. W konsekwencji nie można im postawić zarzutu, że nie są one przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych w rozpoznawanej sprawie. Opinie te zostały opracowane przez osoby posiadającą kwalifikacje i wiedzę ze swoich dziedzin, specjalistów o wieloletnim doświadczeniu na polu praktyki i teorii. Stąd też ich istotny walor pomocniczy przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy. Przydatność przywołanych opinii wynika również z tego, iż odpowiadają one postawionej tezie dowodowej, a autorzy tych opinii jako osoby obce dla stron niewątpliwie nie są zainteresowane treścią rozstrzygnięcia, jakie zapadnie w niniejszej sprawie.

W wydanych przez siebie opiniach biegli oszacowali kilkuset procentowy stopień procentowego uszczerbku na zdrowiu powoda. Wskazywane przez biegłych dolegliwości mają charakter trwałe i nie rokują poprawy na przyszłość.

Posłużenie się przez biegłych procentową tabelą wykorzystywaną przy ustalaniu stopnia uszczerbku na zdrowiu nie jest czynnością orzeczniczą w myśl przepisów o zabezpieczeniu społecznym, a jedynie pozwala Sądowi na orientacyjne uznanie skali uszczerbku doznanego przez powoda. To jednak w kompetencji Sądu, a nie biegłego pozostaje finalne określenie wymiaru szkody i krzywdy, ergo – należnego odszkodowania i zadośćuczynienia. Patrząc przez pryzmat pozostałego materiału dowodowego, uznanego za wiarygodny i spójny, znajdującego się w aktach sprawy, nie sposób

kwestionować wywodów powyższych opinii, ich spójności i fachowości. Sąd nie znalazł ponadto żadnych podstaw, aby opinie te zakwestionować z urzędu, ani żadnych ważnych powodów, które zmuszałyby do dopuszczenia dowodu z opinii innych specjalistów.

Nie ulega również wątpliwości, że dowód z opinii biegłego, jak każdy inny dowód, podlega ocenie Sądu przy zastosowaniu reguł z art. 233 § 1 k.p.c. - na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Dowód z opinii biegłego jest prawidłowo przeprowadzony wówczas, gdy opinia zawiera uzasadnienie ostatecznych wniosków, sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały dla osób nieposiadających wiadomości specjalnych. Ocena dowodu z opinii biegłego sądowego wymaga ustosunkowania się do mocy przekonywującej rozumowania biegłego i logicznej poprawności wyciągniętych przez niego wniosków. Nie można oprzeć ustaleń wyłącznie na podstawie konkluzji opinii biegłego, lecz koniecznym jest sprawdzenie poprawności poszczególnych elementów składających się na trafność wniosków końcowych. Nie należy przy tym zapominać, że wnioski biegłego powinny być w zasadzie stanowcze i jednoznaczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 sierpnia 2012 r., w sprawie I ACa 372/12 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 października 2007 r., w sprawie V ACa 670/07, opubl. w nr 1 Biul. SA/Ka z 2008 r. pod poz. 28).

Powyższe sprawia, że Sąd nie dostrzegł żadnych okoliczności, które obniżałyby wiarygodność opinii wskazanych biegłych oraz powodów, które uzasadniałyby konieczność dopuszczenia dowodów z opinii innych biegłych tej samej specjalności. Nie dostrzegł również potrzeby wydawania przez biegłych kolejnych opinii uzupełniających, jak tak jak wnioskował o to pełnomocnik pozwanego.

Przy ustaleniu stanu faktycznego Sąd nie skorzystał ostatecznie z złożonych w procesie zeznań świadków, albowiem wszystkie okoliczności na które wskazywali zostały dowiedzione również poprzez pewniejszy materiał dowodowy, w postaci dokumentów oraz opinii biegłych. Dodatkowo, kwestie o których relacjonowali świadkowie pozostawały poza obszarem zainteresowania Sądu, wzięwszy pod uwagę, iż zasada odpowiedzialności pozwanego została już przesądzona wyrokiem wstępnym wydanym w 2017 roku.

Sąd pominął wnioskowane przez strony dowody w postaci zeznań powoda. Sąd Okręgowy nie dostrzegł przyczyn i okoliczności, na jakie miałby zeznawać w sprawie sam S. A. (1). Stopień doznanej przez niego krzywdy jest bezsporny, wynika z wiedzy o charakterze ogólnym oraz opinii wielu dopuszczonych do sprawy biegłych. Fatygowanie powoda celem złożenia zeznań przed Sadem, nie skutkowałoby jakimkolwiek ubogaceniem materiału dowodowego. Warto również zauważyć, iż dowód z przesłuchania stron ma charakter wyjątkowy, który powinien być przeprowadzany jedynie w szczególnych sytuacjach, gdy pozostały materiał dowodowy jest dla Sądu niewystarczający. W niniejszej sprawie z całą pewnością z taką sytuacją nie mieliśmy do czynienia, albowiem Sąd dysponował obszernym i różnorodnym materiałem dowodowym.

Sąd pominął również wnioskowany dowód z przesłuchania świadków, w szczególności biskich powoda. Jak już wspomniano, dostępny materiał dowodowy uwidacznia w sposób wystarczający skalę nieszczęścia, krzywdy i cierpień jakich doświadczył powód. W sposób wyczerpujący również uzmysławia sposób jego codziennego funkcjonowania na skutek wypadku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo jest w dużej części zasadne. Tytułem wstępu jednak należy zauważyć, iż wobec prawomocnego wyroku wstępnego Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 19 stycznia 2017 r. wydanym w niniejszej sprawie, którym uznano żądania powoda S. A. (1) za usprawiedliwione co do zasady, rozważania poczynione na łamach niniejszego pisemnego uzasadnienia nie uwzględniają okoliczności, traktujących o odpowiedzialności pozwanego za wypadek, jakiemu uległ S. A. (1). Kwestia ta została już bowiem prawomocnie rozstrzygnięta, argumentacja naniesiona w pisemnych uzasadnieniach Sądu Okręgowego w Sieradzu, Sądu Apelacyjnego w Łodzi oraz Sądu Najwyższego, winna wystarczyć jako informacja o źródle i przyczynach odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela.

Wobec takiej okoliczności, pozwany nie mógł już dłużej kwestionować sprawstwa i winy ubezpieczyciela w zakresie zaistniałego wypadku komunikacyjnego oraz jego odpowiedzialności na zasadzie art. 436 § 1 k.c., a w konsekwencji również odpowiedzialności ubezpieczyciela. Poza sporem pozostawało również, że u powoda nastąpiło uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia, który uprawnia go do żądania od pozwanego zakładu ubezpieczeń zadośćuczynienia za doznaną krzywdę - w myśl art. 445 § 1 k.c. Wyrazem tego było bowiem wypłacenie takiego zadośćuczynienia i innych świadczeń przez pozwanego na etapie przedsądowym, jednakże w wysokości czysto symbolicznej wobec doznanych przez powoda krzywd.

Przepis art. 445 § 1 k.c. stanowi, że sąd może przyznać poszkodowanemu w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową) ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi (por. wyrok SN z dnia 4 lipca 1969 roku, I PR 178/69, OSNCP 1970, Nr 4, poz. 71). Zadośćuczynienie ma na celu złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia - te już doznane i te mogące powstać w przyszłości. Powinno ono być zatem przyznane jednorazowo rekompensatą za całą krzywdę. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia obowiązuje zasada miarkowania wyrażająca się w nakazie uwzględnienia wszystkich okoliczności i skutków doznanych krzywd z odniesieniem do warunków określających poziom życia ludzi w pełni sprawnych i aktywnych, panujących w środowisku w jakim żyje powód (por. uzasadnienie wyroku SN z 4 lipca 2000 roku, I CKN 837/00 LEX nr 56891).

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia przewidzianego w art. 445 § 1 k.c. wymaga uwzględnienia wieku poszkodowanego, stopnia cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywności i czasu trwania, nieodwracalności następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwa, oszpeceń), rodzaju wykonywanej pracy, szans na przyszłość, poczucia nieprzydatności społecznej, bezradności życiowej oraz innych podobnych czynników (vide wyrok SN z dnia 9.22.2007r., V CSK 245/07, OSNC (...)). Sąd Okręgowy w całości podziela powyższe stanowisko Sądu Najwyższego, który w ostatnich latach wielokrotnie podkreślał, że ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jego wysokość musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną adekwatną do warunków gospodarki rynkowej. Zwracał uwagę, że nie można akceptować stosowania taryfikatora i ustalania wysokości zadośćuczynienia według procentów trwałego uszczerbku na zdrowiu, że zdrowie ludzkie jest dobrem o szczególnie wysokiej wartości w związku z czym zadośćuczynienie z tytułu uszczerbku na zdrowiu powinno być odpowiednio duże, oraz że nietrafne jest posługiwanie się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia jedynie określonymi jednostkami przeliczeniowymi w postaci najniższego czy średniego wynagrodzenia pracowniczego. O wysokości należnego zadośćuczynienia stanowi przede wszystkim rozmiar (zakres) doznanej przez pokrzywdzonego krzywdy, a niewymierny charakter tej krzywdy sprawia, że ocena w tej mierze winna być dokonana na podstawie całokształtu okoliczności sprawy.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powód w chwili wypadku miał 25 lat. Wypadek, którego stał się ofiarą diametralnie odmienił jego życie. Z młodego i aktywnego mężczyzny, używającego życia, uprawiającego sport, myślącego o małżeństwie, mającego rozbudowane życie towarzyskie, otaczającego się dużą ilością ludzi dookoła, powód stał się człowiekiem z bardzo daleką niepełnosprawnością, niesamodzielną, niezdolną do samodzielnej egzystencji – w pełni uzależnionej od opieki innych osób. Początkowo S. A. (1) wymagał niezwykle intensywnej opieki medycznej (której wymaga do dzisiaj) oraz rehabilitacji, która w przypadku powoda tak naprawdę nigdy nie będzie mieć końca. Powód ma uszkodzony rdzeń kręgowy, porażenie kończynowe, jest „przykuty” do wózka inwalidzkiego. Bezpośrednio po wypadku był długotrwale nieprzytomny, zaintubowany, poddawany wielu bolesnym zabiegom medycznym. Jego stan zdrowia skutkowało koniecznością przeprowadzenia licznych, koniecznych dla ratowania jego życia, bolesnych zabiegów.

Powód nie odzyskał pełni sprawności fizycznej jak i intelektualnej sprzed wypadku. Co więcej, rokowania w tym względzie są złe i według aktualnej wiedzy medycznej, nie ma dużych szans na poprawę stanu zdrowia powoda. Wprawdzie powód nie pamięta wypadku, jednakże trauma związana z jego wystąpieniem będzie z całą pewnością obecna w nim przez całe życie. Niestety, ale wypadek zdefiniował na nowo życie S. A. (1). Nowa rzeczywistość, w której

musi odnajdywać się powód po wypadku przepelniona jest koniecznymi rehabilitacjami, koniecznością pomocy osób trzecich. Z pewnością legły w gruzach również plany powoda w związku z jego ambicjami sportowymi, zawodowymi, rodzinnymi i tak naprawdę wszystkimi innymi planami, jakie może mieć dwudziestopięcioletni, zdrowy mężczyzna. Powód doświadcza negatywnych skutków wypadku i będzie doświadczać ich do końca życia. Cierpienie fizyczne którego doświadczył i doświadcza, uzupełnia się z niemniej traumatycznym cierpieniem psychicznym, którego powód doświadcza i będzie doświadczał. Prawdopodobnie nigdy nie zrealizuje on swoich planów sprzed wypadku, nie podejmie też pracy, chociaż przed wypadkiem prognozy co do jego kariery zawodowej były świetne.

Pozwany w toku niniejszego postępowania utrzymywał, iż wypłacona dotychczas powodowi kwota tytułem zadośćuczynienia za doznane przez niego obrażenia ciała i rozstrój zdrowia jest adekwatna do rozmiaru szkody i w pełni rekompensuje krzywdę S. A. (1). Strona powodowa zaś twierdziła, iż wypłacona kwota nie czyni zadość doznanej w wyniku wypadku krzywdzie.

W ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala stwierdzić, że na skutek przedmiotowego wypadku powód doznał obrażeń ciała o jakich była mowa we wcześniejszej części uzasadnienia. Bez wątpienia wywołały one zarówno cierpienia fizyczne, jak i psychiczne. Tym samym w niniejszej sprawie należało ustalić ich zakres oraz skutki. Dla ustaleń Sądu w tym zakresie zasadnicze znaczenie miały opinie dopuszczonych w postępowaniu biegłych.

Próbując oszacować uszczerbek na zdrowiu powoda należy dojść do wniosku, że jest on blisko osiemsetprocentowy. Zasadniczo, uszczerbek ten ma charakter trwały na wszystkich płaszczyznach funkcjonowania powoda.

Oczywistym pozostaje (jak wspomniano we wcześniejszej części uzasadnienia), że wysokość uszczerbku ustalonego przez biegłego ma charakter jedynie pomocniczy, nie mniej jednak odzwierciedla w pewien sposób stopień uszczerbku na zdrowiu powoda oraz ilustruje z jakim poziomem cierpien fizycznych i psychicznych powód musiał się zmierzyć wskutek wypadku z 24 kwietnia 2014 r. Dokonując oceny zasadności roszczeń powoda i określając wysokość zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze to, że jest ono przede wszystkim sposobem zrekompensowania krzywdy. W judykaturze ugruntowany jest pogląd, iż przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę należy uwzględniać przede wszystkim nasilenie cierpien, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, OSNP 2000, nr 16, poz. 626, wyrok SN z dnia 15 lipca 1977 r., IV CR 266/77, niepublikowany, wyrok SN z dnia 18 grudnia 1975 r., I CR 862/75, niepublikowany). To wszystko Sąd wziął pod uwagę rozstrzygając w niniejszej sprawie. Truizmem jest z całą pewnością stwierdzenie, iż cierpienia nie dadzą się przełożyć na konkretną sumę pieniężną. Jednocześnie należy wskazać, iż zadośćuczynienie przewidziane w art. 445 § 1 k.c. ma cel kompensacyjny i jego wysokość musi stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość, nie może mieć charakteru symbolicznego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1978 r., IV CR 99/78, niepublikowany, wyrok SN z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79/78, niepubl.). W ocenie Sądu w świetle przedstawionych okoliczności niniejszej sprawy, rację ma strona powodowa twierząc, iż wypłacone powodowi przez pozwanego zadośćuczynienie na etapie przedsądowym absolutnie nie jest adekwatne do doznanej przez niego krzywdy.

W tym miejscu wskazać należy, iż sprawy o zadośćuczynienie za doznane krzywdy mają charakter bardzo ocenny. Przepisy Kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględniać przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Definicja krzywdy sprowadza się do ujemnych dolegliwości powstałych w wyniku czyjegoś bezprawnego działania i dotyczy przede wszystkim bólu, cierpienia i innych negatywnych konsekwencji w sferze psychofizycznej pokrzywdzonego. Krzywda ma więc aspekt niemajątkowy. Niedający się ściśle wymierzyć charakter krzywdy sprawia, że ustalenie jej rozmiaru, a tym samym i wysokości zadośćuczynienia, zależy od oceny sądu, który nie dysponuje żadnymi wskazówkami, czy tabelami określającymi wysokość zadośćuczynienia dla poszczególnych przypadków. Ocena Sądu winna się więc opierać na całokształcie okoliczności sprawy, nie wyłączając takich czynników, jak np. wiek poszkodowanego, rozmiar doznanej krzywdy, stopień cierpien fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku oraz szereg innych okoliczności (podobnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 maja 2008r. II CSK 78/08, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z

dnia 7 maja 2008r. I ACa 199/08). Po wypadku powód był długotrwale hospitalizowany, jego leczenie nigdy się nie zakończy. Dolegliwości bólowe fizyczne oraz psychiczne również będą doświadczane przez powoda do końca życia. Związek przyczynowy między doznaną krzywdą a zdarzeniem z 24 kwietnia 2014 r. jest oczywisty.

Mając zatem na uwadze powyżej wskazane kryteria, Sąd uznał, że należną powodowi, odpowiednią kwotą zadośćuczynienia, uwzględniającą rozmiar jego obrażeń zarówno fizycznych jak i psychicznych, będzie kwota 1.000.000,00 zł. W ocenie Sądu żadna kwota, nawet 10 czy 100 milionów nie zrekompensuje powodowi w żadnym stopniu tego co utracił na skutek wypadku. Niemniej jednak, w ocenie Sądu kwota miliona złotych jest kwotą znaczącą, nie zaś tylko symboliczną. Przeciętnie zarabiający w Polsce człowiek zazwyczaj nie ma okazji w swoim życiu zgromadzić takich środków, a zatem fakt ten jest pewien odnośnikiem co do realiów, w jakich żyje S. A. (1). Pamiętać należy, że wysokość zadośćuczynienia nie może być nadmierna w porównaniu z istniejącymi stosunkami majątkowymi społeczeństwa. W szczególności nie może być od nich oderwana, ponieważ w przeciwnym razie kwoty zasądzone jako zadośćuczynienie nabrałyby cech dowolności. W tej sytuacji odniesienie wysokości zadośćuczynienia do materialnego poziomu życia społeczeństwa sprawia, że kwota zadośćuczynienia jest realna i utrzymana w rozsądnych granicach.

W procesie strona pozwana podniosła zarzut przyczynienia się powoda do powstania przedmiotowej szkody i w konsekwencji – krzywdy. Wskazywała ona, że powód przyczynił się w 90% do powstania szkody, strona pozwana z kolei argumentowała, iż należy uznać przyczynienie się S. A. (1) na poziomie 10%.

Przyczynienie się poszkodowanego do powstania lub zwiększenia szkody ma miejsce wówczas, gdy szkoda jest skutkiem nie tylko zdarzenia, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy innego podmiotu, ale także zachowania się samego poszkodowanego (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 1972 r., II PR 164/72, LEX nr 7098). Przyczynienie się w ujęciu art. 362 k.c. oznacza, że pomiędzy zachowaniem poszkodowanego a szkodą istnieje adekwatny związek przyczynowy. Wina lub oczywista nieprawidłowość (albo ich brak) po stronie poszkodowanego podlegają uwzględnieniu przy ocenie, czy i w jakim stopniu przyczynienie się uzasadnia obniżenie odszkodowania (zadośćuczynienia) (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2008 r., IV CSK 228/08, OSNC-ZD 2009/3/66, LEX nr 513257).

O tym, czy obowiązek naprawienia szkody (zadośćuczynienia krzywdzie) należy zmniejszyć ze względu na przyczynienie się, a jeżeli tak - w jaki sposób i w jakim stopniu należy to uczynić, decyduje sąd w procesie sędziowskiego wymiaru odszkodowania (zadośćuczynienia) w granicach wyznaczonych przez art. 362 k.c. Decyzja o obniżeniu świadczenia jest uprawnieniem sądu, a rozważenie wszystkich okoliczności, w wyniku oceny konkretnej i zindywidualizowanej - jest jego obowiązkiem.

Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, iż należy uznać, iż powód w sposób istotny przyczynił się do powstania szkody. Gdyby bowiem w sposób właściwy obserwował drogę przed sobą, nie doszło do wypadku, siła uderzenia byłaby zminimalizowana lub nawet ominąłby stojącą w niedozwolonym miejscu ciężarówkę. Z uwagi na powyższe Sąd przyjął 50% przyczynienia się powoda do powstania szkody. Oszacowanie stopnia przyczynienia się zawsze jest niezwykle trudne. Można by kolokwialnie rzec, że gdyby powód obserwował drogę, to nie doszłoby do wypadku. Z drugiej strony, niespornym jest, że gdyby kierowca M. nie zatrzymał się w miejscu do tego nieprzeznaczonym i nie stworzył zagrożenia dla ruchu drogowego, powód nie musiałby podejmować jakichkolwiek manewrów i w sposób bezpieczny, właściwy do poruszania się po pasie awaryjnym, kontynuował by jazdę w sposób niezakłócony. Warto bowiem zauważyć, iż zgromadzony materiał dowodowy nie wskazał, ażeby S. A. (1) wcześniej poruszał się po drodze w sposób niewłaściwy, zjeżdżając z pasa awaryjnego na jezdnię. Utrzymywał on zatem prawidłową technikę jazdy. Jedynym (choć poważnym) przewinieniem powoda było to, iż „zagapił się” i będąc przekonany, iż ma przed sobą drogę bez przeszkód, na prostym odcinku – czego przecież mógł oczekiwać. Zgodnie z treścią art. 4 Prawa o ruchu drogowym stanowi, że uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze mają prawo liczyć, że inni uczestnicy tego ruchu przestrzegają przepisów ruchu drogowego, chyba że okoliczności wskazują na możliwość odmiennego ich zachowania. Zasada ta, nazywana publicystycznie „zasadą ograniczonego zaufania” jest dopełniona jednak również przez „zasadę względnej ufności” stanowiącą, że uczestnik ruchu może oczekiwać od innych uczestników, że ci zachowują się w sposób zgodny z przepisami, tj. w realiach niniejszej sprawy – nie zatrzymują

się bez uzasadnionego powodu w miejscu do tego nieprzeznaczonym. Powód uprawiał kolarstwo, przejażdżka rowerowa, która zakończyła się feralnym wypadkiem, była dla niego jednocześnie treningiem przed zawodami, w których planował wziąć udział w czerwcu 2014 r. Faktem powszechnie znanym jest, iż kolarze przemierzający z dużą prędkością duże odległości, niejednokrotnie swoją uwagę skupiają nie tyle na obszarze znajdującym się daleko z przodu roweru, lecz na najbliższym otoczeniu. Częstokroć również (zwłaszcza w momencie wzmożonego wysiłku, np. w czasie przyspieszania – co miało miejsce w przypadku powoda) kierują swój wzrok ku dołowi, patrząc na pracę nóg i pedałów rowerowych. Wielce prawdopodobnym w ocenie Sądu jest, iż właśnie z tego wyniknęło „zapatrzenie się” powoda, które niestety wobec postępu ciężarówki w nieprzeznaczonym do tego miejscu, miało tragiczne skutki. Absolutnie nie można zgodzić się z oceną zarówno strony powodowej, jak i pozwanego którzy wskazywali na odpowiednio 10% i 90% przyczynienia się pozwanego. Sytuację powoda i kwestię zasady względnej ufności w ocenie Sądu Okręgowego można porównać do osoby wchodzącej na przejście dla pieszych bez uprzedniego rozejrzenia się. Ma ona przecież prawo poruszać się po przejściu dla pieszych i oczekiwać, iż przejeżdżające pojazdy ustąpią jej pierwszeństwa, niemniej jednak dalece nierozsądnym jest takie przekonanie, albowiem życie uczy, iż inni uczestnicy ruchu również popełniają błędy, tj. łamią przepisy ruchu drogowego. Zarówno S. A. (1) jak i kierowca ciężarówki zostali uznani za winnych popełnienia wykroczenia, w ocenie Sądu przyjęcie zatem połowicznej odpowiedzialności za wypadek po stronie powoda będzie uzasadnione, a w szczególności, biorąc pod uwagę realia niniejszej sprawy – sprawiedliwe. Dlatego też, uznano stopień przyczynienia się powoda na 50%.

Z tych względów, szacując przyczynienie się powoda na 50%, kwota milionowego zadośćuczynienia winna zostać pomniejszona o połowę, a nadto o kwotę 30.000,00 zł którą pozwany ubezpieczyciel wypłacił powodowi w postępowaniu pozasądowym. Z tych względów, orzeczono jak w punkcie 1. wyroku, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda 470.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

O odsetkach od kwoty zasądzonej tytułem zadośćuczynienia orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c., zasądzając je od dnia 26 września 2014 r. – dzieląc w tym względzie argumentację pełnomocnika powoda zawartą w pozwie.

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. W pełni zasadne okazało się powództwo o odszkodowanie w kwocie 70.707,69 zł, stanowiącej równowartość kwoty poniesionej przez powoda na leczenie, rehabilitację, przystosowanie oraz inne koszty związane z pobytem w szpitalu, turnusów oraz przejazdów, wykazane dołączonymi do pozwu kserokopiami faktur, rachunków, ofert i paragonów. Poniesione w ten sposób koszty były uzasadnione i pozostają w oczywistym związku z wypadkiem z 24 kwietnia 2014 r. Oczywistość ta jest dla Sądu tak daleko idąca, iż nie sposób nawet oczekiwać od strony ustosunkowania się do każdego, najmniejszego przejazdu czy też wydatku na leki. Sąd uznał również za uzasadniony wydatek w kwocie nawet 40.000,00 zł dotyczący zakupu wózka elektrycznego do przemieszczania się powoda. Strona powodowa przedstawiła w tym aspekcie nie budzącą wątpliwości Sądu ofertę zakupu takiego wózka. Jasnym również jest to (co wynika z opinii biegłych oraz całokształtu okoliczności) iż S. A. (1) takiego wózka potrzebuje. Jego zakup, jest zatem normalnym następstwem szkody (a raczej procesu jej naprawienia). Z tych względów, w punkcie 2. wyroku, uwzględniając 50% przyczynienia się powoda, zasądzono od pozwanego na rzecz powoda 35.354,00 zł tytułem odszkodowania, również i w tym zakresie zasądzając odsetki na podstawie art. 481 § 1 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu.

W związku z nową sytuacją życiową powoda, jego rodzina podjęła się wykonania robót przystosowawczych budynku i garażu na cele mieszkaniowe dla powoda, albowiem wcześniejsze miejsce zamieszkania powoda nie było przystosowane do potrzeb osoby z tak daleko idącą niepełnosprawnością. Łączny koszt inwestycji biegły oszacował na kwotę 281.884,86 zł. Nie ulega wątpliwości, iż inwestycja ta była konieczna z punktu widzenia funkcjonowania powoda w nowej rzeczywistości. Jego zdolności motoryczne są bardzo ograniczone, porusza się na ciężkim wózku inwalidzkim. Tymczasem wcześniejsze miejsce zamieszkania powoda i jego rodziców było zlokalizowane na piętrze budynku jednorodzinnej, do którego prowadziła wąska klatka schodowa, nie dająca nawet możliwości przeniesienia powoda w bezpiecznej pozycji. Stan zdrowia powoda był jedynym motywem ku temu, ażeby zaaranżować budynek po byłej oborze i garażu na nowe miejsce funkcjonowania powoda. Wjazd z poziomu podwórka jest na takim samym poziomie, jak posadzka w całym mieszkaniu, co pozwala na udanie się powoda na spacer i przynajmniej częściowo

pozwala na zaczerpnięcie chwil normalności. Również i w tym przypadku, związek przyczynowy z wypadkiem z dnia 24 kwietnia 2014 r. jest oczywisty i wyłączny, nawet jeśli pomieszczenie to, aktualnie, już po latach służy bliskim powoda do codziennego funkcjonowania. Dlatego też, w punkcie 3. wyroku zasądono połowę (po uwzględnieniu przyczynienia) z kwoty całkowitej realizacji prac budowlanych, tj. 140.942,43 zł tytułem odszkodowania, orzekając o należnych odsetkach od 27 czerwca 2017 r., tj. od dnia następnego po rozprawie, na której – mimo zawezwania do próby ugodowej wystosowanego przez powoda do pozwanego – nie doszło do zawarcia ugody w zakresie takżądanego roszczenia.

Strona powodowa dochodziła również renty z tytułu niezdolności do pracy. Zgodnie z art. 444 § 2 k.c. jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Powód przed wypadkiem był osobą zdrową, pracującą, uczącą się. Na skutek wypadku powód stał się osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym, zakwalifikowaną przez (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w S. jako osobą całkowicie niezdolną do pracy. Gdyby nie doszło do przedmiotowego wypadku, powód z pewnością byłby w stanie sam zarabiać na swoje utrzymanie. Co więcej, powód już w czasie studiów na Politechnice (...) pracował jako informatyk. Uzyskał tytuł zawodowy inżyniera, jednakże wypadek prawdopodobnie na zawsze unicestwił jego plany o realizacji zawodowej. Z całą pewnością gdyby nie wypadek, powód pracowałby i otrzymywał z tego tytułu dobre wynagrodzenie. Do takiej decyzji prowadzi nie tylko analiza sposobu życia powoda przez wypadek, ale również analiza szeroko pojętej branży informatycznej, w jakiej powód już funkcjonował przed wypadkiem, a w której z pewnością rozwijałby się gdyby nie wypadek. Strona powodowa dochodziła z tego tytułu comiesięcznej renty w wysokości 5.640,91 zł. W ocenie Sądu Okręgowego z całą pewnością powód mógłby liczyć na takie wynagrodzenie, gdyby nie traumatyczne doświadczenie z dnia 24 kwietnia 2014 r. Dlatego też, na podstawie art. 444 § 2 k.c. w punkcie 4. wyroku zasądono od pozwanego na rzecz powoda tytułem comiesięcznej renty z tytułu niezdolności do pracy 2.820,45 zł, tj. połowę z dochodzonej przez stronę powodową kwoty. Płatność tego świadczenia oznaczono, zgodnie z żądaniem pozwu do 10-ego dnia każdego miesiąca, począwszy od 1 lipca 2014 r., wraz z odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia w terminie płatności. Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek oparte na art. 481 § 1 k.c. jest zatem oznaką w całości podzielenia argumentacji strony powodowej zawartej w pozwie.

Nie ulega wątpliwości, iż na skutek wypadku potrzeby powoda drastycznie zwiększyły się względem stanu sprzed 24 kwietnia 2014 r. Powód jako osoba z bardzo znaczną niepełnosprawnością jest zależna od opieki osób trzecich. Zwiększone potrzeby odznaczają się również dużymi nakładami finansowymi na leczenie i pielęgnację powoda, zakup potrzebnych środków opatrunkowych, leków, suplementów diety, środków czystości i higieny, preparatów do karmienia dojelitowego, znacznych kosztów koniecznej rehabilitacji (jak wskazali w swojej opinii biegli – powód wymaga przynajmniej 6 godzin rehabilitacji w ciągu tygodnia), transportu powoda, koszty konsultacji i wizyt lekarskich, w tym kosztów dojazdów do lekarzy. Nie da się również nie zwrócić uwagi na to, że kosztowny sprzęt ułatwiający życie powoda, a może wręcz podtrzymujący go przy życiu, amortyzuje się w około pięcioletnim cyklu. Mowa tu o sprzęcie takim jak wózek inwalidzki, materac, łóżko czy klocki odleżynowe.

W ocenie Sądu, w ślad za opiniami lekarzy, uzasadnione jest przyjęcie, iż powód wymaga stałej, tj. 24-godzinnej opieki osób trzecich. Zgromadzony materiał dowodowy ujawnił, że 8 godzin na dobę „czynnej” opieki nad powodem będzie wystarczające dla zapewnienia mu należytych warunków. Niepodobna jednak ograniczyć szeroko rozumianej opieki do ośmiu godzin na dobę. Powód bowiem wymaga nadzoru 24 godziny na dobę. Może wprawdzie być tak, że np. samo przełożenie powoda na inną pozycję (celem uniknięcia powstawania odleżyn) to czynność trwająca nie więcej niż 15-20 minut, jednakże osoba, która ma to zrobić, musi przecież pozostawać w pobliżu powoda. Nie może pozwolić sobie również na oddalenie od powoda osoba odpowiedzialna za odessanie mu wydzieliny, z uwagi na brak odruchu wykrztusznego u powoda. Ogólny stan powoda uzasadnia „bycie w pobliżu”; „czuwanie” przy powodzie na wypadek, gdyby potrzebował on pomocy, która to pomoc sprowadza się przecież do najbardziej podstawowych czynności. Co więcej, przy niejednej czynności potrzebne jest asystowanie więcej niż jednej osoby. Nawet kiedy powód jest pod opieką rehabilitanta to i tak ktoś z domowników musi być w pobliżu aby przykładowo wymienić powodowi cewnik w przypadku jego zatkania. Powód mając przetokę nadłonową i cierpiąc na przewlekłą infekcję dróg moczowych

wymaga, aby cały czas osoba trzecia była w pogotowiu. W realiach przedmiotowej sprawy opiekę nad powodem sprawują przede wszystkim członkowie najbliższej rodziny. Jedynie bowiem pełne, 24-godzinne zaangażowanie innych osób jest w stanie utrzymać powoda przy życiu. Rzeczą trudną jest wycena tak ustalonych świadczeń, natomiast w orzecznictwie od lat pojawia się propozycja, aby „wyceny” opieki nad osobami obłożnie chorymi dokonywać w oparciu o stawki opieki społecznej.

W okresie od 1 października 2014 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. zgodnie z informacjami pochodzącymi od (...) Komitetu Pomocy (...) wynosiła 11 zł w dni robocze i 22 zł w dni wolne od pracy. W okresie od 1 stycznia 2017 r. do 31 marca 2018 r. stawka (...) wynosiła 18,60 zł za godzinę opieki w dni robocze i 22 zł w dni wolne od pracy. Z kolei od 1 kwietnia 2017 r. stawka wynosi 20 zł w dni robocze oraz 22 zł w dni wolne od pracy.

W ocenie Sądu, wskazywana przez stronę powodową stawka 20 zł za godzinę opieki w dni robocze oraz 22 zł za godzinę opieki w soboty, niedziele i święta jest w tym względzie miarodajna. Sąd podziela w tym zakresie argumentację strony powodowej co do wysokości renty na zwiększone potrzeby wywiedzioną zarówno w pozwie, jak i w piśmie rozszerzającym powództwo z dnia 22 czerwca 2020 r.

Zgromadzony wcześniej materiał dowodowy zestawiony z argumentacją stron, jak również wskazaniami wiedzy o charakterze powszechnym i doświadczenia życiowego Sądu wskazują zatem, że w poszczególnych okresach wysokość zwiększonych potrzeb powoda wskutek wypadku była zróżnicowana, i tak:

- od 1 października 2014 r. do 31 grudnia 2016 r. zwiększone potrzeby powoda wynosiły około 9.000,00 zł miesięcznie;
- od 1 stycznia 2017 r. do 31 marca 2018 r. zwiększone potrzeby powoda wynosiły około 14.300,00 zł;
- od 1 kwietnia 2018 r. do dnia wyrokowania owe zwiększone potrzeby powoda wynosiły około 15.000,00 zł miesięcznie;

Za okres od 1 stycznia 2015 r. pozwany płacił każdego miesiąca na rzecz powoda 1.500,00 zł tytułem zabezpieczenia w związku z wydanym przez Sąd orzeczeniem. Dlatego też wysokość należnej renty od tego czasu należy pomniejszyć o 1500.00 zł. Z kolei w przypadku wszystkich dochodzonych comiesięcznych rent, podobnie jak w przypadku zadośćuczynienia i odszkodowania, zasądzone kwoty zostały pomniejszone o 50% z tytułu przyczynienia się powoda.

Z tych wszystkich względów, Sąd w punktach od 5. do 46. wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda comiesięczną rentę z tytułu zwiększonych potrzeb w kwotach:

- 4.050,00 zł – od października 2014 r. do grudnia 2014 r. (pkt 5-7 wyroku),
- 3.300,00 zł – od stycznia 2015 r. do grudnia 2016 r. (pkt 8-31 wyroku),
- 5.685,00 zł – od stycznia 2017 r. do marca 2018 r. (pkt 32-46 wyroku),
- 7.500,00 zł – od kwietnia 2018 r. (pkt 47 wyroku).

Każdorazowe z tych świadczeń Sąd zasądził zgodnie z żądaniem powodów, tj. z określeniem płatności na każdy dziesiąty dzień danego miesiąca. Oznacza to, że należy uznać, iż pozwany znajduje się w opóźnieniu dnia następnego, w razie gdyby nie spełnił świadczenia. Z tych względów, na podstawie art. 481 § 1 k.c. orzeczono o odsetkach ustawowych za opóźnienie od tychże świadczeń rentowych.

Sąd dokonując oceny zasadności tak zgłoszonego roszczenia w przedmiocie renty opierał się przede wszystkim na licznych dowodach zalegających w aktach sprawy, o których była mowa we wcześniejszej części uzasadnienia. Właściwe rozumienie tych dowodów było możliwe jednak jedynie wespół z uważną lekturą opinii biegłych powołanych do niniejszej sprawy, ale także zrozumieniem stanu powoda w oparciu o wskazania wiedzy powszechnej, logiki i doświadczenia życiowego. Nawet w najznakomitszym, najsprawniejszym systemie prawnym, mającym sprawne i nieograniczone możliwości dowodowe, nie jest możliwe oddanie co do złotówki zwiększonych potrzeb człowieka,

który wskutek wypadku doświadczył tak daleko idącego rozstroju zdrowia. Nawet zatem zgromadzenie jeszcze obszerniejszego materiału dowodowego zawsze pozostawi jednakże w przypadku orzekaniu o rencie z tytułu zwiększonych potrzeb, pewien element uznaniowości, będący przejawem dyskrecjonalnej władzy Sądu. Powyższe rozstrzygnięcie nie jest wolne od tego typu, uznaniowego charakteru oznaczenia wysokości zasądzonych świadczeń. Nie sposób bowiem przecież w sposób czysto algorytmiczny podejść do kwestii tak wrażliwej jak opieka osób trzecich, sprawowana przez najbliższych. Nie sposób również podejść do sprawy jedynie poprzez działania matematyczne tam, gdzie mowa o kosztach zużytych medykamentów, środków higieny, czy nawet zużycia (amortyzacji) materaca, klocków przeciwoślizgowych czy wózka inwalidzkiego.

Z tych wszystkich wyżej przytoczonych względów, Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Wszystkie wyżej wskazane kwoty uwzględniały kwotę przyczynienia się powoda oraz świadczenia dotychczas wypłacone przez stronę pozwaną. Ponadto, warto zwrócić uwagę iż Sąd cywilny nie może orzekać co do zgłoszonych roszczeń ponad żądanie, będąc w tym zakresie związany żądaniem pozwu. Każdorazowo jednak kwoty ustalone przez Sąd jako zasadne, sprawiedliwie odpowiadające wysokości tego, co należy się S. A. (2), mieściły się w granicach zgłoszonych przez stronę powodową żądaniem.

Na koniec należy zająć się jeszcze zarzutem przedawnienia części roszczeń, zgłoszonym przez stronę pozwaną. Zarzut ten jednak okazał się jednak całkowicie bezzasadny. Bieg terminu przedawnienia został przerwany przez skuteczne zawiadanie strony pozwanej do próby ugodowej przed Sądem Rejonowym w Sopocie. Jak bowiem wynika z treści art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się m. in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. W ocenie Sądu nieuzasadnione jest twierdzenie, iż strona powodowa nie była gotowa zawsze ugody w tamtym postępowaniu, skoro – jak wynika z protokołu z tej sprawy – pełnomocnik pozwanego nie stawił się na posiedzeniu. Oświadczenie takie należy uznać za gołosłowne, zaś chęć zawarcia ugody przez stronę powodową nie jedynie za pozorną, ale realną. Co więcej, warto zwrócić uwagę, że 19 stycznia 2017 r. Sąd Okręgowy w Sieradzu wydał już wyrok przesądzający odpowiedzialność pozwanego co do zasady, pozwany musiał się zatem liczyć z koniecznością wzięcia na siebie finansowego ciężaru następstw zdarzenia z 24 kwietnia 2014 r.

Przedawnienie roszczeń powoda nie mogło nastąpić też w dniu 26 czerwca 2017 r. z uwagi na fakt, że bieg terminu przedawnienia nie rozpoczął biec 26 czerwca 2014 r. W piśmie dnia 25 lipca 2014 r. strona pozwana wskazała przecież, że „na dzień dzisiejszy likwidacja przedmiotowej szkody nie może zostać zakończona”. Samo przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego zajęło pozwanemu 6 lat. Dopiero zatem 5 października 2020 r. złożył oświadczenie o wypłacie bezspornej kwoty zadośćuczynienia, co zresztą było pokłosiem przesądzenia odpowiedzialności pozwanego przez Sąd Najwyższy, na skutek złożonej przez pozwanego skargi kasacyjnej. Nie ma zatem mowy o przedawnieniu roszczenia w żadnej z dat wskazywanych przez stronę powodową.

Jednocześnie, Sąd w pozostałym zakresie powództwo jako niezasadne oddalił (pkt. 48 wyroku).

Ponieważ powyższe rozstrzygnięcie oznacza, że pozwany przegrał proces 50%, w takim właśnie zakresie odpowiedzialny będzie za koszty procesu oraz koszty sądowe powstałe w niniejszej sprawie. Wobec zwolnienia powoda od kosztów sądowych w całości, w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c. pozwany jest zobowiązany do poniesienia 66.750,00 zł tytułem części opłaty sądowej, od której strona powodowa była zwolniona oraz kwotę 11.302,90 zł tytułem zwrotu części wydatków w sprawie poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa, na które to wydatki składają się koszty wynagrodzenia biegłych powołanych w niniejszej sprawie (pkt 49. wyroku).

Jednocześnie, w punkcie 50. wyroku wzajemnie zniesiono koszty zastępstwa prawnego pomiędzy stronami na podstawie art. 100 zdanie pierwsze k.p.c.